

Med Duglazijami

Skoraj sem že pozabila zven velikih dreves, ko me nenadajeno objamejo te velikanke in spomnijo, kakšna dragocenost so velika drevesa. Nemudoma prebudijo prvinskost, ki jo neštete nepomembnosti, ki jemljejo pozornost, vztrajno dušijo. Ob vitkih Duglazijah, katerih vrh je očem skoraj nedosegljiv, me nenadoma objame spokoj, kot bi nikdar ne izstopila iz mirnega zavetja gozda. Ob njihovem globokem bivanju me preplavi močno hrepenenje po sledenju vsemu, kar me dviguje, podpira, hrani in neguje. Hrabrijo me, naj ne objokujem neodobravanja nekoga, ki me ne razume. Naj ostajam zvesta srcu, ki se hrani z lepoto, redom in služenjem in naj dovolim pristnosti, da me približuje sebi. Četudi se še ne poznam, vedno vem, kaj mej hrani ali jemlje. In to je dovolj. Duglazije, velike močne prijateljice, podprite me v tem pomembnem razločevanju, da me varno pripelje do naravnosti, po kateri tako hrepenim.

Življenje in Njegova dihaajoča bitja, govorijo z energijo. Moje telo, ki ga je 4 dnevni post, osama in tihota prečistil dovolj, da jih razume, mi je dajalo nepreštevna sporočanja, ki so se zbrala v eno samo gotovo občutje, da je zrela, nekultivirana narava edina cerkev, ki jo potrebujem. Ob globoki tihoti, ki jo nisem več vajena, telo zazna bobnenje oddaljenega letala, ki ga čutim kot motorko v neposredni bližini. Brnenje industrijske cone nižje pod hribom me trese kot ozvočen rokovski koncert. Tesno se privijem k največji Duglaziji, naj mi da svoje moči, da vzdržim norost, v kateri živim in delam. Odprla je svoj žar in me zavila vanj, da me zaščiti. Drobna kaplja se je hotela izliti iz levega očesa, ko me potolaži gotovost, da bom zmogla ostati mirna in odmaknjena v svoji tihoti. Vedela sem, da sem bila uslišana in okrepljena.

Skoraj sem padla v občutek osamljenosti, ki ga povzroča samo-pozabljenje. Sklenem, da še bolj utrdim gotovost, da ne potrebujem ničesar, da bi čisto bivala..., niti ljubkega gozda in njegove mehkobe in svežine. Nikoli nisem obstajala kot ločen jaz..., to je najstarejša prevara: prepričati um, da obstajam kot majhen, krhek človek, ki poskuša doseči oddaljenega Boga. To prepričanje je temelj religijam, gorivo vladnim sistemom in motiv neskončnemu iskanju. To je prvobitna zmota. Ni dveh... mene. Je le Ena resničnost.... Bog, pojavljajoč se v različnih oblikah. Steklo je lahko kozarec, vrč ali okno, a ostaja steklo.

Zavest deluje enako... je Eno, nerazdeljeno in brez mej. Kar imenujem bolezen, pomanjkanje in trpljenje, nima vsebine. Je privid, kot železniški tiri, ki se domnevno srečajo na obzorju. Popolnost ni obljuba prihodnosti. Je tu, zdaj. To je, kar moj podružbljen um noče, da vidim. Če ta privid pade, pade z njim celotna sistemska mašinerija. Religija izgubi svojo funkcijo, vlade izgubijo strah kot valuto, gospodarstvo pomanjkanja nima več smisla. Ni potrebe po potovanju, ničesar ni treba osvojiti, ni razloga za skrb. Potrebno je le Eno, uvid, da je vse, kar vidi, diha in Živi, vedno bilo Božansko v obliki posameznika.

Čeprav to vedenje živi v meni, pogosto ostaja ne-živeto. Videti je, da potrebujem drevesa, velika drevesa, mogočne velikane, da me tega spomnijo in morem vedenje tudi živeti. Skoraj strašljivo je, da tega ne opazim, dokler nisem že okrepljena. Potrebovala sem dopust, post, osamo, tihoto in drevesne orjake, da sem opazila prepuščanje šibkosti, s katerimi ustvarjam in živim iluzorne svet in tega ne vem. Hvala Duglazije, naj vam je Življenje naklonjeno in naj vaša Moč pomaga človeku, da se spomni tudi svoje Moči.

* * * * *

MaŠumoRada